

Анонимизиран текст

Превод

C-168/19 - 1

Дело C-168/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

25 февруари 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Corte dei Conti - Sezione Giurisdizionale per la Regione Puglia
(Италия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

10 юли 2018 г.

Жалбоподател:

НВ

Ответник:

Istituto Nazionale della Previdenza Sociale

ИТАЛИАНСКА РЕПУБЛИКА

CORTE DEI CONTI

Опред. 125/2018

Sezione giurisdizionale per la Regione Puglia (правораздавателно
отделение, област Пулия)

[...],

постанови следното

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

По жалба [...], подадена от **НВ** [...], срещу **Istituto Nazionale della Previdenza Sociale** (Национален социалноосигурителен институт, наричан по-нататък I.N.P.D.A.P.), [...].

1. ГЛАВНОТО ПРОИЗВОДСТВО

С жалба, съобщена на I.N.P.D.A.P. на 21 юли 2017 г., г-н НВ завежда дело срещу I.N.P.D.A.P. с искане да бъде установено правото му на признаване на брутна пенсия в Португалия без данъчно облагане в Италия.

Жалбоподателят, на когото е отпусната пенсия, управлявана от Istituto Nazionale di Previdenza e Assistenza per i dipendenti dell'Amministrazione Pubblica (Национален институт за осигуряване и подпомагане на служителите в публичната администрация, I.N.P.D.A.P.), със заявление № 17130153, считано от 1.8.2007 г. прехвърля местоживеенето си в Португалия. С препоръчано писмо от 16 декември 2015 г. той съобщава на I.N.P.S. желанието си да получава месечната си пенсия без удържки за данъчни цели от страна на Италия съгласно член 18 и член 19, параграф 2 от Закон № 562 от 10 юли 1982 г., който ратифицира Конвенцията между Италианската република и Португалската република за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване на отклонението от подоходно облагане.

Това искане на жалбоподателя е отхвърлено от I.N.P.S., който с решение от 23 декември 2015 г. посочва, че пенсионерите на италианската държава „не могат да се ползват от данъчни облекчения в Португалия съгласно член 19 от Конвенцията. С освобождаване от данъчно облагане могат да се ползват всички италиански пенсионери от частния сектор“.

I.N.P.S. се конституира като страна по делото и на 7 април 2017 г. представя писмена защита, съпроводена с административен доклад, като оспорва основателността на жалбата с довода, че „докато за пенсионерите бивши служители от частния сектор [ориг.2] единственото изискване за получаване на брутна пенсия е местоживеенето, пенсиониерият бивш държавен служител може да бъде освободен от данъци в Италия само на основание придобито чуждо гражданство“.

2. НАЦИОНАЛНО ПРАВО

Приложими в настоящото производство са следните разпоредби:

-[L.] № 562 от 10 юли 1982 (*Gazzetta Ufficiale* обща серия, бр. 224 от 16 август 1982 г.)

ЧЛЕН 18 (Пенсии)

Независимо от разпоредбите на член 19, параграф 2 пенсиите и другите аналогични възнаграждения, изплащани на лице, установено в едната договаряща държава във връзка с прекратяване на трудовата дейност, подлежат на облагане само в тази държава.

Член 19 (публична служба)

2. а) Пенсиите, изплащани от договаряща държава или политическо или административно нейно подразделение, или от местно образувание пряко или непряко или чрез теглене от учредени от тях фондове, на физическо лице като насрещна престация за служба на тази държава или местно образувание, подлежат на облагане само в тази държава.

3. КРАТКО ПРЕДСТАВЯНЕ НА МОТИВИТЕ НА АКТА ЗА ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ

Релевантните факти за разрешаването на спора в главното производство попадат в приложното поле на правото на Европейския съюз, тъй като, макар прякото данъчно облагане да е от компетентността на държавите членки, последните трябва да упражняват тази компетентност при спазване на правото на Съюза, както вече е имал повод да се произнесе Съдът на ЕС (вж. на последно място решение от 19 ноември 2015 г., *Hirvonen*, C-632/13, т. 28 и цитираната съдебна практика).

Данъчните правомощия на държавите членки в областта на прякото данъчно облагане, макар да са израз на националния суверенитет и да не попадат в изключителната компетентност на Общността, трябва да се упражняват при спазване на основните свободи, предвидени в Договора, на които се основават [ориг.3] установяването и функционирането на вътрешния пазар. Това предполага съществуването на потенциална връзка между националното данъчно право и всяка пряко приложима разпоредба от Договора с произтичащото от това общо ограничаване на данъчния суверенитет на отделните държави членки в областта на прякото данъчно облагане, при спазване по-специално на член 21 от ДФЕС — разпоредбата от ДФЕС, на която следва да се направи позоваване в настоящия случай.

В действителност Съдът на ЕС (решение от 9 ноември 2015 г., *Hirvonen*, C-632/13) е постановил, че пенсионирано лице, което напуска държавата членка, в която е прекарало целия си професионален живот, за да се установи в друга държава членка, може, когато положението му не попада в обхвата на гаранцията, закрепена в член 45 ДФЕС, да се позове на свободното движение като гражданин на Съюза по силата на член 21 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2006 г., *Turpeinen*, C-520/04, т. 16—23).

Безспорно е, че разглежданата в главното производство италианска правна уредба установява разлика в третирането на италианските пенсионери от частния сектор и италианските пенсионери от публичния сектор, при положение че и двете категории са установени в Португалия, като това различно данъчно третиране — по-благоприятно за първите и по-неблагоприятно за вторите — създава пречка за свободата на движение в Европейския съюз.

Съдът на ЕС (решение от 9 ноември 2006 г., Turpeinen, C-520/04) постановява, че „национална правна уредба, която поставя в неблагоприятно положение определени свои граждани само поради това, че са упражнили свободата си на движение и пребиваване в друга държава членка, би създавала неравнопоставеност, която противоречи на принципите в основата на положението на гражданин на Съюза, а именно гаранцията за еднакво правно третиране при упражняването на правото им на свободно движение“ (т. 22). Неблагоприятното положение в разглеждания случай е само косвено, тъй като е свързано с различно данъчно третиране на пенсиите при сравнението между тези на служителите от частния сектор и служителите от публичния сектор.

Освен това различното данъчно третиране на пенсиите на италианските граждани, които се преместват да живеят в Португалия, в зависимост от това дали са служители от частния или публичния сектор, предполага дискриминация, основана на гражданството, забранена с член 18 от ДФЕС, доколкото за първите е достатъчно да е изпълнено условието за пребиваване, а за вторите е необходимо придобиването на португалско гражданство.

В най-общ смисъл, принципът на недопускане на дискриминация изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране е обективно обосновано.

Съдът на ЕС е изяснил, че принципът на равнопоставеност забранява не само пряката или явната дискриминация (*overt discrimination*), но и косвената или прикритата дискриминация (*covert discrimination*), които макар да се основават на различни критерии за разграничаване, фактически водят до същия резултат.

Преюдициалният въпрос, който се отправя до Съда на ЕС, следователно може да бъде формулиран по следния начин:

„Трябва ли членове 18 ДФЕС и 21 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която предвижда, че лице, установено в друга държава членка, придобило изцяло дохода си в първата държава членка, но непритежаващо гражданството на втората държава, се облага с данък върху доходите, без да се ползва с данъчни облекчения в последната държава членка?“

По изложените съображения

[...]

Спира производството до произнасянето на Съда на Европейския съюз.

[...] Бари [...] 10 юли 2018 г. [...]